

ΚΥΠΡΟΣ

Σκέψεις για το χώρο στην Κύπρο

Το να μιλάς για ριζοσπαστική πρακτική στην Κύπρο μοιάζει ώρες - ώρες με κυνήγι φαντασμάτων. Τι να πεις και ποιος να σε ακούσει σε μια κοινωνία, που ζει μέσα στο σχιζοφρενικό αμάλγαμα μιας εμπορευματοποιημένης πραγματικότητας και ενός παραδοσιακού/αρχοντοχωριάτικου αλαλούμ ιδεολογίας;

Η πλήξη σε περιμένει σε κάθε γωνιά αγκαλιά με τη στενοκεφαλιά ενός κόσμου που αρνείται να δει πέρα απ' τη μύτη του. Η εξουσία/καταπίεση αναμφισβήτητη διέπει όλες τις κοινωνικές σχέσεις, απ' τις ρουτίνες της καθημερινότητας μέχρι στο θρησκευτικό κρατισμό ολόκληρης της κοινωνίας. Η ίδια η πολιτική έχει ξεφτιλιστεί πλήρως σαν όρος - η δεξιά «κάνει αντιπολίτευση στο κατεστημένο!» (και η νέα φάρα των κουλτουρέλ διανοουμένων μας τόχαψε για καλά το παραμύθι) και η «αριστερά» κατάντησε μια γελοία καρικατούρα που επιβιώνει με μπαγιάτικα και δογματικά κλισέ. Τι να πεις;

Υπάρχουν φυσικά αντιτάσεις - προσωπικές, ανθρώπινες. Αλλά πνίγονται στον κοινωνικό εξοστρακισμό, στη μοναξιά, στην καθημερινή αστυνόμευση των ματιών μιας κοινωνίας που γατζώνεται απεγνωσμένα σε φαντασιώσεις ενός ανύπαρκτου παρελθόντος - μιας ειδυλλιακής εικόνας της υπαίθρου, του χωριού. Μπροστά στην αλλοτρίωση της καθημερινότητας, φτιάχνονται χαζοχαρούμενες εικόνες για «τους παλιούς καλούς καιρούς» (τότε στο χωριό μας, στη γη μας και άλλα ανάλογα) που δημιουργούν ένα έντονο συντηρητισμό απέναντι σε κάθε τι το νέο. Και φυσικά τα τραύματα της εισβολής και της προσφυγιάς έκαναν αυτήν την κατάσταση ακόμα χειρότερη.

Και έτσι το κράτος κυβερνάει σε μια ψευτο-υπαίθρο απομονωμένων νομάδων που προσπαθούν να φτιάξουν δεσμούς κοινότητας μέσω του κουτσομπολιού και της παρελθοντολογίας.

Μπροστά σ' αυτήν την πραγματικότητα η ατομική αντίσταση πνίγεται - ακόμα και άτομα που πέρασαν απ' τη καθημερινή αντίσταση στη ριζοσπαστικοποίηση μέσω απ' τις εμπειρίες των τελευταίων 10 χρόνων, πέρασαν τελικά στη ιδιωτέωση και τη σιωπή. Υπήρξαν φυσικά και προσπάθειες συγκρότησης μιας κάποιας πιο συλλογικής αντίδρασης. Απ' τα μεγαλεπίβολα πλάνα των αριστεριστών για «ανασυγκρότηση του ΚΚΚ» ως τη σημερινή οικιλία διαφόρων ομάδων (αριστεριστικών, φεμινιστικών, αντιεξουσιαστικών). Υπάρχει λοιπόν κάποιος χώρος σαν πόλος αντίστασης; Όχι ακριβώς. Γιατί άμα κοιτάξει πιο κοντά οι διαφορές σ' αυτό το «χώρο» είναι ουσιαστικές.

Η εμφάνιση των αριστεριστών τη δεκαετία του 70 υπήρξε κάτι το σχετικά ελπιδοφόρο μια και άνοιξε νέους δρόμους συζήτησης και αναζήτησης. Οι σημερινές αριστεριστικές ομάδες, όμως, έχουν καταντήσει αρτηριοσκληρωμένα και αφομοιωμένα μαγαζιά ιδεολογίας και η δήθεν αντίστασή τους περιστρέφεται γύρω από ρομαντικούς παρελθοντολογισμούς, δογματικά κλισέ, και μια στενοκέφαλη λογική που φτιάχνει κύκλους αυτοεπιβεβαίωσης σε κάθε θέμα. Τόσο οι Τροτσκιστές της Έκφρασης όσο και οι Μαρξιστοενοικιστικοί της Αυτοδιάθεσης έχουν καταντήσει θλιβερά παραδείγματα της ιστορικής - θεωρητικής - πρακτικής φτώχειας του αριστερισμού. Σ' άλλες χώρες τέτοιες ομάδες έχουν περάσει στο περιθώριο του χώρου σαν ιστορικά λείψανα.

Αυτές οι γραμμές, δεν γράφονται από καμιά εσωτερική ανάγκη πολεμικής. Πραγματικά θα προτιμούσα να τις απέφυγα. Προσωπικά έχω ριζοσπαστικοποιηθεί μαζί με αρκετά απ' τα άτομα που ανήκουν στον αριστεριστικό χώρο και έχω μια προσωπική εκτίμηση για αρκετούς απ' αυτούς. Εντούτοις έχουμε φτάσει μου φαίνεται σε αντίθετους πόλους. Τούτη η κριτική της λογικής και των αυταπατών στις οποίες έχουν εγκλωβίσει την αντίστασή τους έχει την ελπίδα ότι ίσως να μιλήσει σε μερικούς απ' αυτούς σαν άτομα.

Η λογική και η πρακτική του αριστερισμού (ή αριστεροεθνικισμού)

Η επιβίωση του αριστερισμού στην Κύπρο δεν είναι άσχετη με τη δυσκολία άρθρωσης ενός εναλλακτικού λόγου και πράξης σ' αυτήν την κοινωνία. Οι σημερινοί αριστεριστές ξεχνώντας τις αναζητήσεις και κριτικές μερικών χρόνων πριν, έχουν βολυτεί κάτω απ' τον ήλιο της κυπριακής ηγεμονικής ιδεολογίας, σαν κομπάρσοι του θεάματος της επίσημης πολιτικής. Οι Μαρξιστοενοικιστικοί έχουν πέσει σ' ένα αθεράπευτο παρελθοντολογισμό ρομαντικοποιώντας τον φασισμό του ελληνοχριστιανισμού και ποζάρουν σαν η λαϊκίστικη αριστερή πτέρυγα της ενωτικής ακροδεξιάς! (και λέγαμε κάποτε για την ιστορική αμνησία και πολιτική σχιζοφρένεια αυτής της κοινωνίας).

Οι Τροτσκιστές της Έκφρασης με το όνειρο του εισοδισμού ψάχνουν ακόμα για την «ενότητα της αριστεράς» - φαίνεται δεν κατάλαβαν ακόμα ότι η αριστερά είναι κενό σχήμα λόγου στην κυπριακή πολιτική πρακτική. Και σίγουρα χρειάζεται αρκετός εθελουφλισμός

για να διακηρύξεις ότι είσαι η «αριστερή πτέρυγα» (με ταξικές - διεθνιστικές θέσεις) ενός μικροαστικού προσωποκρατικού κόμματος με τις πιο εθνικιστικές - σοβινιστικές θέσεις στην Κύπρο σήμερα.

Οι σημερινοί αριστεριστές παρά τις εσωτερικές τους διαφωνίες έχουν ωστόσο αρκετά κοινά στοιχεία - προϊόντα της σταδιακής αφομοίωσής τους στη λογική της κυρίαρχης ιδεολογίας. Απ' τη μια υπάρχει η μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας βασισμένη στη λογική της προτεραιότητας. Η λογική δηλαδή ότι η εξουσία πηγάζει από μια κεντρική δομή ή αντίφαση της κοινωνίας (το ταξικό ή εθνικό θέμα) που πρέπει να αποτελεί το βασικό - κεντρικό πόλο αναφοράς σε κάθε συζήτηση ή πρακτική. Η λύση αυτού του προβλήματος αποτελεί κατά κάποιο τρόπο το «γόρδιο δεσμό» που θα οδηγήσει σε μια πιθανή κοινωνική αλλαγή - και αντιμετώπιση των άλλων θεμάτων - μορφών εξουσίας που είναι δευτερεύουσας σημασίας σ' αυτήν την ανάλυση. Έτσι άμα είναι να μιλήσεις για τη γυναικεία καταπίεση λ.χ. πρέπει να την τοποθετήσεις στα πλαίσια του γενικότερου «πρωτεύοντος θέματος» - το γυναικείο θέμα και η ένωση λ.χ. ή οι γυναίκες και ο καπιταλισμός (λες και η γυναικεία καταπίεση είναι προϊόν αυτού του οικονομικού συστήματος και μόνον). Αυτή η μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας και η συνακόλουθη λογική του «πρωτεύοντος θέματος»,

κευση της αναδόμησης διαφόρων μορφών εξουσίας στη μοντέρνα εποχή. Ενώ όλη η κοινωνία παθαίνεται και εκστασιάζεται σε σοβινιστικές υστερίες (με την απαραίτητη φιλολογία της απελευθέρωσης φυσικά) η εξουσία αποκτά πιο ισχυρές βάσεις καθώς οι πατριαρχικές φαντασιώσεις γίνονται οι βάσεις της εθνικιστικής υστερίας και το κράτος ο συλλογικός πόθος/φαντασιακός πατέρας του «έθνους». Και η λειτουργία του ελληνοενοικιστικού εθνικισμού στην Κύπρο είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του ρόλου του εθνικισμού. Απ' την άλλη η μαρξιστο-λενινιστική έμφαση στη μονοδιάστατη φύση της εξουσίας (σαν προϊόν του οικονομικού συστήματος) μας έχει δώσει την ιστορική τραγωδία/έκτρωμα του «κρατικού σοσιαλισμού» με ένα αυταρχικό κράτος και ένα νέο πλαίσιο ταξικής δόμησης.

Αυτή η αναπαραγωγή και επαναθεσμοποίηση της εξουσίας από κινήματα με μια μονοδιάστατη κριτική της εξουσίας δεν είναι τυχαία, είναι προϊόν της ίδιας της λογικής και πρακτικής των δήθεν «επαναστατών». Οι αριστεριστές, οι εθνικιστές και οι λοιποί βλέπουν ότι υπάρχουν και άλλες μορφές εξουσίας. Αλλά διαλέγουν να υποβιβάζουν την σημασία τους στα πλαίσια της λογικής του γρήγορου αποτελέσματος και της απόκτησης της εύνοιας των μαζών.

Άμεσα αποτελέσματα δημιουργούνται απ' τη χρήση

γνήσια προϊόντα της μαρξιστικής γενεαλογίας του αριστερισμού, όχι μόνο δεν υποβιβάζουν απλώς τη σημασία των κοινωνικών αγώνων που δεν κεντράρουν στο «κύριο θέμα» αλλά επιπλέον τείνουν να αναπαραγάγουν τη λογική της εξουσίας στην καθημερινότητα με την ιεράρχηση μορφών καταπίεσης και την αποφυγή της αντιμετώπισης της διάχυτης φύσης της εξουσίας. Γιατί η εξουσία δεν είναι απλώς έκφραση - χαρακτηριστικό μιας δομής (του καπιταλισμού ή του ιμπεριαλισμού). Η εξουσία είναι ένα διάχυτο φαινόμενο που οργανώνει τις κοινωνικές σχέσεις ιεραρχικά απ' το διαπροσωπικό (λ.χ. οικογένεια) στο μακροκοινωνικό επίπεδο του κράτους και του καπιταλισμού. Και η βάση της εξουσίας είναι η καθημερινότητα της αναπαραγωγής της - η αυταρχικότητα του πατριαρχικού νοικοκυραίου, των γονιών απέναντι στα παιδιά, του δασκάλου στο σχολείο και η ταυτόχρονη υπακοή - δουλοπρέπεια απέναντι στα πρότυπα εξουσίας και στα άτομα που την εκπροσωπούν - το μάτσο, το αφεντικό, το γραφειοκράτη, το δάσκαλο κ.τ.λ.

Σ' αυτά τα πλαίσια το να ανατρέψεις τον καπιταλισμό ή να «διώξεις τον εισβολέα» δεν ανοίγει αναγκαστικά το δρόμο για μια ευρύτερη απελευθερωτική προοπτική όπως ονειρεύονται οι αριστεριστές.

Αντίθετα είναι πολύ πιθανό ένας αγώνας κεντραρισμένος σε μια μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας να ενισχύει άλλες δομές εξουσίας και να τις βοηθήσει να αναδομηθούν. Ο εθνικισμός ιδιαίτερα είναι μια ιδεολογία που έχει λειτουργήσει ιστορικά σαν δικαιολόγηση - εκλογί-

της κρατικής εξουσίας - διατάξεις και εκτελείς, δεν χρειάζεται να συζητήσεις, να πείσεις, να ψάξεις για άλλες λύσεις πέρα απ' ότι υπάρχει. Αυτά παίρνουν καιρό και απαιτούν συνεχές ψάξιμο αναζήτησης και αμφισβήτηση. Και μερικοί «επαναστάτες» θέλουν σιγουριά, σταθερότητα, επιβεβαίωση. Τα αποτελέσματα (αυταρχικές δικτατορίες «φωτισμένων ελίτ» σαν κατάληξη υποσχέσεων απελευθέρωσης) δεν είναι και τόσο παράδοξα σ' αυτά τα πλαίσια. Οι αριστεριστές και οι εθνικιστές ξέρουν την αλήθεια και το σωστό δρόμο για την απελευθέρωση και άμα δε συμφωνείς μαζί τους τόσο το χειρότερο για σένα. Η «δημοκρατία της αρετής» του Ροβεσπιέρου (που έχει εμπνεύσει τόσο τους αριστεριστές όσο και τους εθνικιστές) δεν σηκώνει διαφωνία. Και η διαφθορά και εξουσία της νέας ελίτ περιβάλλεται το φαντασιακό πέπλο της ιστορικής αναγκαιότητας. Ποιος δεν έχει ακούσει το παραμύθι για τα ιστορικά στάδια. Στη Σοβιετική Ένωση είναι το υπ' αριθμό ένα κρατικό εμπόρευμα.

Μετά την «επανάσταση» οι μάζες πρέπει να σιωπούν πριν όμως, οι αριστεριστές παρόλο το διανοουμενισμό και ελιτισμό τους, παίζουν τους άκρατους λαϊκιστές. Θέλουν τις μάζες σαν κοπάδι πίσω απ' τη ηγεσία τους και προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοιά τους κλείνοντας τα μάτια μπροστά στο φασισμό της εξουσίας στην καθημερινότητα, στην οικογένεια, στις διαπροσωπικές σχέσεις κ.τ.λ. Ο «άγιος λαός», αυτή η άμορφη μάζα είναι ο συναισθηματικός πόλος αναφοράς των αριστεριστών

ΔΟΚΙΜΗ

T.Θ.26050, T.K. 10022, ΑΘΗΝΑ

16 Γενάρη 1987

Αριθ. φυλ. 11, Δρχ. 100

Η εργατική τάξη... πάει στο Εφετείο

Η «νίκη» της εργατικής Τάξης και πώς καταχτήθηκε.

Τον τελευταίο καιρό οι καλοί μας σοσιαλιστές διαπιστώνοντας πτώση της αξιοπιστίας τους και διαρροή μελών, οπαδών και ψηφοφόρων του κινήματος, πραγματοποίησαν σύνοδο της Κεντρικής Επιτροπής τους, στις 13-14 Δεκέμβρη. Στη σύνοδο ο θεός του κινήματος και οι άγγελοί του, θέλοντας να εμποδίσουν τους πιστούς να μεταβούν στο δρόμο του Σατανά αποφάνθηκαν: «καλός ο λιβανωτός, όχι όμως και έτσι!!!»

Δίνουν, λοιπόν, πράσινο φως στους Ραυτόπουλο (πούναι και μέλος της Κεντρ. Επιτρ.) και στην κλίκα του να «διαφωνήσουν» με τα κυβερνητικά μέτρα λιτότητας και να συναγωνιστούν σε αγωνιστικότητα τις αντίπαλες συνδικαλιστικές παρατάξεις, τις αποσχισμένες από τη ΓΣΕΕ.

Στις 16/12, ο Ραυτόπουλος συναντιέται με τους συντρόφους του, Σημίτη και Παπαναγιώτου, και μετά την σκληρή στάση των δυο για την συνέχιση της εισοδηματικής πολιτικής της κυβέρνησής τους, που καθιερώθηκε με την πράξη νομοθετικού περιεχομένου (δηλ. απαγόρευση της απεργίας για οικονομικούς λόγους) αναγγέλλει «αποφασιστικά», απεργία της ΓΣΕΕ για τις 15 Γενάρη.

Δύο βδομάδες αργότερα στις 30/12, η Εργατική Τάξη σημείωσε «νίκη» στα έδρανα των δικαστηρίων. Άξιοι δικηγόροι της και το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, ανέλαβαν την ευθύνη της «νίκης» για λογαριασμό της.

Οι τρεις συνδικαλιστικές παρατάξεις ΣΣΕΚ (διαγραμμένοι ΠΑΣΟΚοι), ΕΣΑΚΣ (ΚΚΕ) και ΑΕΜ (ΚΚΕ-εσ) είχαν προσφύ-

Η μόνη δυνατή ιστορική λύση, είναι η παγκόσμια αφύπνιση της επαναστατικής

συνείδησης και η ανατροπή του παλιού

κόσμου, των αφεντικών και του κράτους.

γει στο Εφετείο, μετά τον αποκλεισμό τους από τις ηγετικές καρέκλες της ΓΣΕΕ και αφού οι «αγωνιστικές κινητοποιήσεις» στους δρόμους των οπαδών τους, αντιμετώπισαν τον Αρκουδέα και τα ΜΑΤ, που διαφύλαξαν αποτελεσματικότητα με τα φιλεργατικά γκλομπς τους την νομιμότητα της διορισμένης με πρωτόδικη απόφαση ΓΣΕΕ. Στις ανακοινώσεις τους τονίζουν:

«...μετά την απόφαση του Εφετείου, που ακυρώνει το διορισμό των εγκάθετων από τον Θέμελη (πρωτοδικης, πούχε αποφασίσει νάναι ο Ραυτόπουλος και η κλίκα του η νόμιμη διοίκηση της ΓΣΕΕ, σημ. της Δ.) γίνεται καθαρό ότι και τυπικά, οι κυβερνητικοί της ΓΣΕΕ δεν μπορούν να παρουσιάζονται σαν διοίκηση της τριτοβάθμιας οργάνωσης». (ΕΣΑΚ-Σ).

«...η απόφαση με την οποία καθαιρέθηκε η αιρετή διοίκηση της ΓΣΕΕ και διορίστηκε η ομάδα των δοτών, αποτελεί ένα μεγάλο κόλαφο για την κυβερνητική πολιτική της ωμής παρέμβασης στο συνδικαλιστικό κίνημα». (ΣΣΕΚ)

«...η καταδικασμένη στη συνείδηση των εργαζόμενων της χώρας μας, μονοπαταξιακή διοίκηση μειωηφίας στη ΓΣΕΕ, κατακυρώνεται και με την απόφαση του Εφετείου, ως νόθα». (ΑΕΜ)

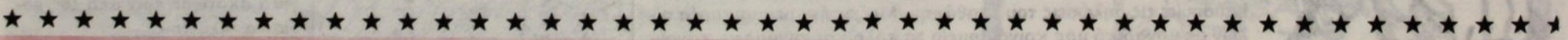
Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία για τους. Η ταξική πάλη αποδείχτηκε αποτελεσματικότερη στις αίθουσες των δικαστηρίων, όπου την έσυραν.

Η εργατική τάξη πήγε... στο Εφετείο, και νίκησε!

συνέχεια στη σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο καρεκλοκένταυρος...
Γ. Μαύρος
σελ. 4
- Χημικά όπλα
σελ. 5
- Για το «χώρο»
στην Κύπρο
σελ. 7
- Οι απεργίες στη
Γαλλία
σελ. 8
- Ισπανία:
Η CNT σήμερα
σελ. 9, 10
- Στίνας - Αναστασιάδης
γράμ. σελ. 11
- Ο Αναρχοσυνδικαλισμός στη Ν. Αμερική
σελ. 13

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
(Γαλλικό Τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων)

Συνομοσπονδιακό Γραφείο

33 rue des Vignoles, 75020 Paris
tel: (1) 43-72-09-54

Παρίσι, 30/12/86

ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!

Στις αρχές του Δεκέμβρη '86, όπως ίσως γνωρίζετε, οι Γάλλοι σπουδαστές κατέβηκαν σε απεργία στα περισσότερα λύκεια και πανεπιστήμια. Σκοπός τους ήταν να αποσυρθεί ένας καινούργιος νόμος για τη λειτουργία των πανεπιστημίων, που είχε ψηφιστεί από τη σημερινή φιλελεύθερη κυβέρνηση. Οι φοιτητές στράφηκαν ενάντια στην ανισότητα που θεσμοθετούσε ο νόμος: περισσότερα δίδακτρα στα «καλά» πανεπιστήμια, νέα «τοπικά διπλώματα» που δίνονται απ' όλα τα πανεπιστήμια, επιλογή των εισαγομένων φοιτητών.

Παρά τις πολλές διαδηλώσεις σ' όλη τη Γαλλία (ένα εκατομμύριο διαδηλωτές στο Παρίσι!) η κυβέρνηση εξακολουθούσε να αρνείται να αποσύρει το νόμο. Τα CRS (γαλλικά ΜΑΤ) επιδόθηκαν σε όργιο βίας, τραυματίζοντας πολλούς σπουδαστές με τη ρίψη καπνογόνων σε χαμηλό ύψος και με τις μοτοσυκλέτες που κτυπούσαν ό-

ποιον έβρισκαν στο δρόμο. Δυο σπουδαστές εξακολουθούν να βρίσκονται στο νοσοκομείο, ενώ ένας σπουδαστής έχει σκοτωθεί.

Μετά απ' αυτή τη δολοφονία ο νόμος αποσύρθηκε. Στη διάρκεια της απεργίας οι σπουδαστές ανακάλυψαν ξανά τις αρχές της άμεσης δράσης, των γενικών συνελεύσεων και των άμεσα ελεγχόμενων αντιπροσώπων.

Μέσα σ' ένα τέτοιο αγωνιστικό κλίμα, στις 17 Δεκέμβρη, οι εργαζόμενοι στο σιδηροδρομικό σταθμό Paris-Nord κήρυξαν απεργία που στη συνέχεια επεκτάθηκε στους εργαζόμενους των σιδηροδρόμων όλης της χώρας καθώς και στους εργαζόμενους στο παρισινό μετρό.

Η κυβέρνηση φοβάται την εξάπλωση του κινήματος και οι μεγάλες εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις τα έχουν λίγο-πολύ χαμένα. Στην ουσία οι εργάτες εκτός συνδικάτων έχουν προτείνει τη δημιουργία απεργιακών επιτροπών βάσης, την εκλογή άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων με συγκεκριμένες εντολές αποφασισμένες από τις γενικές συνελεύσεις.

Έχει σχηματιστεί ένα συντονιστικό όργανο των απεργιακών επιτροπών, σε εθνικό επίπεδο, και ενώ τα συνδικάτα διαπραγματεύονται στα σαλόνια, οι εργάτες των σιδηροδρόμων εφαρμόζουν την πρακτική της άμεσης δράσης και δημιουργούν έναν συσχετισμό δυνάμεων που τους επιτρέπει να διαπραγματεύονται τις δικές του προτάσεις:

- Κατάργηση της νέας μισθολογικής κλίμακας που θα βασιζέται στην «αξία» του κάθε εργαζόμενου.
- Ένταξη όλων των πριμ στον βασικό μισθό.
- Τέλος στη χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας.

Η διοίκηση της Εθνικής Εταιρίας Σιδηροδρόμων SNCF άρχισε κιόλας τις διαπραγματεύσεις. Μετά από 13 μέρες απεργίας, όμως, οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να πετύχουν τις διεκδικήσεις τους.

Αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι κάνουν ένα καινούργιο βήμα προς τον επαναστατικό συνδικαλισμό. Συνδικάτα της CNT σχηματίζονται στους σιδηροδρομικούς σταθμούς και εργαζόμενοι των τραινών, του μετρό και των εμπορικών μεταφορών προσχωρούν στη συνομοσπονδία μας.

Μετά από απεργία δύο εβδομάδων οι εργαζόμενοι χρειάζονται τη διεθνή σας υποστήριξη!!

Στείλτε όσο το δυνατόν γρηγορότερα το μήνυμα της αλληλεγγύης σας στο:

CNT Syndicat des Transports
33 rue des Vignoles, 75020 Paris

Σ' αυτές τις δυο εβδομάδες οι εργαζόμενοι δεν έχουν πληρωθεί. Στείλτε την οικονομική σας ενίσχυση, για να τους βοηθήσετε να περάσουν τις γιορτές, στην ίδια διεύθυνση με ταχυδρομική επιταγή. Τα χρήματα αυτά θα μοιραστούν σ' όλους τους σιδηροδρομικούς εργάτες της βάσης που είτε είναι ανεξάρτητοι, είτε ανήκουν στη CNT.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!!!

